

4
В 48

П Е Р Ш І К Н И Ж Е Ч К И Д И Т Я Ч О Г О С А Д К А

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

Д
В 48 1-2

П Е Р Ш І К Н И Ж Е Ч К И - Д И Т Я Ч О Г О С А Д К А

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

ВІРШ

Для дошкільного віку

Художник
НІНА ДЕНИСОВА

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1983

бр-2 08

A watercolor illustration of a bird's nest. The nest is built with dry twigs and is situated on a tree branch. A small, brown and white speckled bird is perched in the nest, looking towards the left. A small purple flower is visible on the right side of the tree branch. The background is a soft, light blue and green wash, suggesting a natural outdoor setting.

У2
В48

Стихи
известного
украинского
советского поэта
о весеннем
трудовом утре,
о волшебном
мире цветов,
о радости
и счастье
детей.

Городская ЦДБС
г. Запорожья

70801—030
В _____ 203.82. 4803010200.
М206(04)—83

© Видавництво «Веселка»,
1983, упорядкування, ілюстрації

СОН

Вночі під ранок у гнізді
У комишах при мамі
Проснулось каченя собі
І глянуло в тумані

На срібне мамине перо,
На срібне небо повне...
Перевернулось на крило
І знов заснуло сонне.

І снівся каченяті сон;
Солодкий сон при мамі:
Цвіте куга, цвіте пасльон
При березі в тумані.

Цвіте при хмарі хмареня,
І зірка недалечко...
І чуло сонце каченя:
Цвіте його крилечко.

Цвіте на небо, на політ,
На голубі тумани,
На синій цвіт, на синій світ
В гніздечку біля мамі...

НАША РІЧКА

Сама собою річка ця тече,
Маленька річечка, вузенька, як долоня.
Ця річечка Дніпра тихенька синя доня,
Маленька донечка без імені іще.

Вона тече в городі в нас під кленом,
І наша хата пахне їй борщем.
Цвіте над нею небо здоровенно
Солодкими хмарами з дощем.

Ця річечка тече для клена і для мене,
Її й тоді я бачу, коли сплю.
Я річечку оцю в городі в нас під кленом
Як тата й маму і як мед люблю

МОЛОДЕНЬКА ХМАРИНКА

Молоденька хмаринка
Шука в небі хатинку —
Та у небі її не знайдеш.
Молоденька хмаринко,
Нема в небі хатинки,
Тож куди ти, хмаринко, підеш?

Зиму де зимувати,
Літо де літувати
Та і як тоді жить, як на те?
Молоденька хмаринко,
Йди до нас у хатинку —
Під вікном у нас вишня цвіте

Цвіте зранку кульбаба,
Цвіте жовта троянда
І жовтеньким курчатка цвітуть.
Будеш їх поливати,
Будеш їх напувати,
А вони тобі спочин дадуть.

ХЛОПЧИКИ

Мизатий хлопчик, як горобчик,
З таким, як сам, до річки йде.
Іде над хлопчиками дощик,
Іде над ними й більш ніде.

А фіолетово, а синьо
При хаті півники цвітуть!
Цвіте над півниками слива
І абрикоса пахне тут.

МАК І КІТ

То ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

Чорні вуса котячі
У старого кота.
Чорні вуса ледачі
Кіт наставив і став.

Він дивився і кліпав,
Чорний вус вів отак:
Як це так — серед літа
Червоніє тут мак?

Та ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

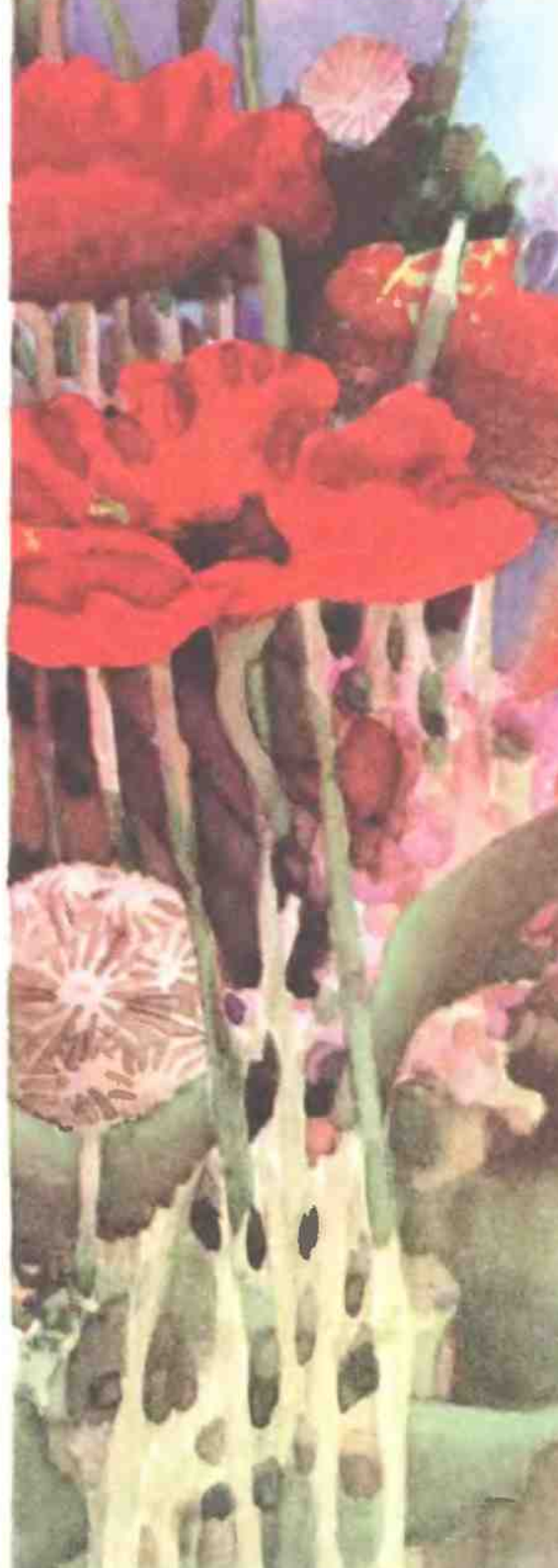
ХТО ВОНО?

Озирнулись маки: що таке?
Вітер крикнув макам: утікайте!
Голови червоні пригинайте
І тікайте, бо воно таке!

Потолоче, витолоче, вимне,
Гляньте: від кульбаби тільки пух!
Плигне, стане, чорним оком блимне,
Розженеться та об грушу — бух!

Шпаченя злетіло на гілляку,
Кличе тата, та немає слів.
По стіні на хаті з переляку
Чорний кіт по вуса побілів!..

А воно сміється й позирає:
Мало, бачте, битися йому!
Хто воно — ніхто в дворі не знає,
Лиш одне — говорить воно му-у-у!

МАЛЕНЬКЕ ЗАЙЧЕНЯТКО

Приспало просо просеня,
Й попростувало просо,
Де в ямці спало зайченя
І в сні дивилось косо.

Йому сказало просо: спи,
Заплющ косеньке око.
Залізли коники в снопи,
І хмара спить високо.

Заснув у лісі сірий вовк
І лапою укритися.
Твій сірий вовк в воді намок
І спати завовчився.

Заснуло поле і горби,
І на дорозі пустка.
В солодкім сні біля води
Росте твоя капуста.

Заплющ косеньке око й ти
Підстав під вуха лапку.
Як будеш спать — будеш рости,
Маленьке зайченятко.

НАШ ЗАЄЦЬ ЗНОВУ ЗАДРІМАВ

Вві сні наш заєць знову задрімав.
Якби не в сні, то де б йому дрімати?
На теплу землю вухонько поклав
І серце своє заяче під лапи.

Додому ніч собі на небо йшла,
І на зорю дивилася мурашка...
Дрімайлику тим часом зацвіла
Під вусом, під самесеньким — ромашка!

ЛІТНІЙ РАНОК

Джмелі спросоння — буц! — лобами,
Попадали, ревуть в траві!
І задзвонили над джмелями
Дзвінки-дзвіночки лісові.

Повільне сонце на тумані
До проса впливло з трави,
Де на пташинім щебетанні
Тинявся малиновий дим.

Лиш сонях спав, хоча й не мусив,
І ось за те, аби він знав,
Важкий ячмінь медовим вусом
Бджолу за лапку лоскотав.

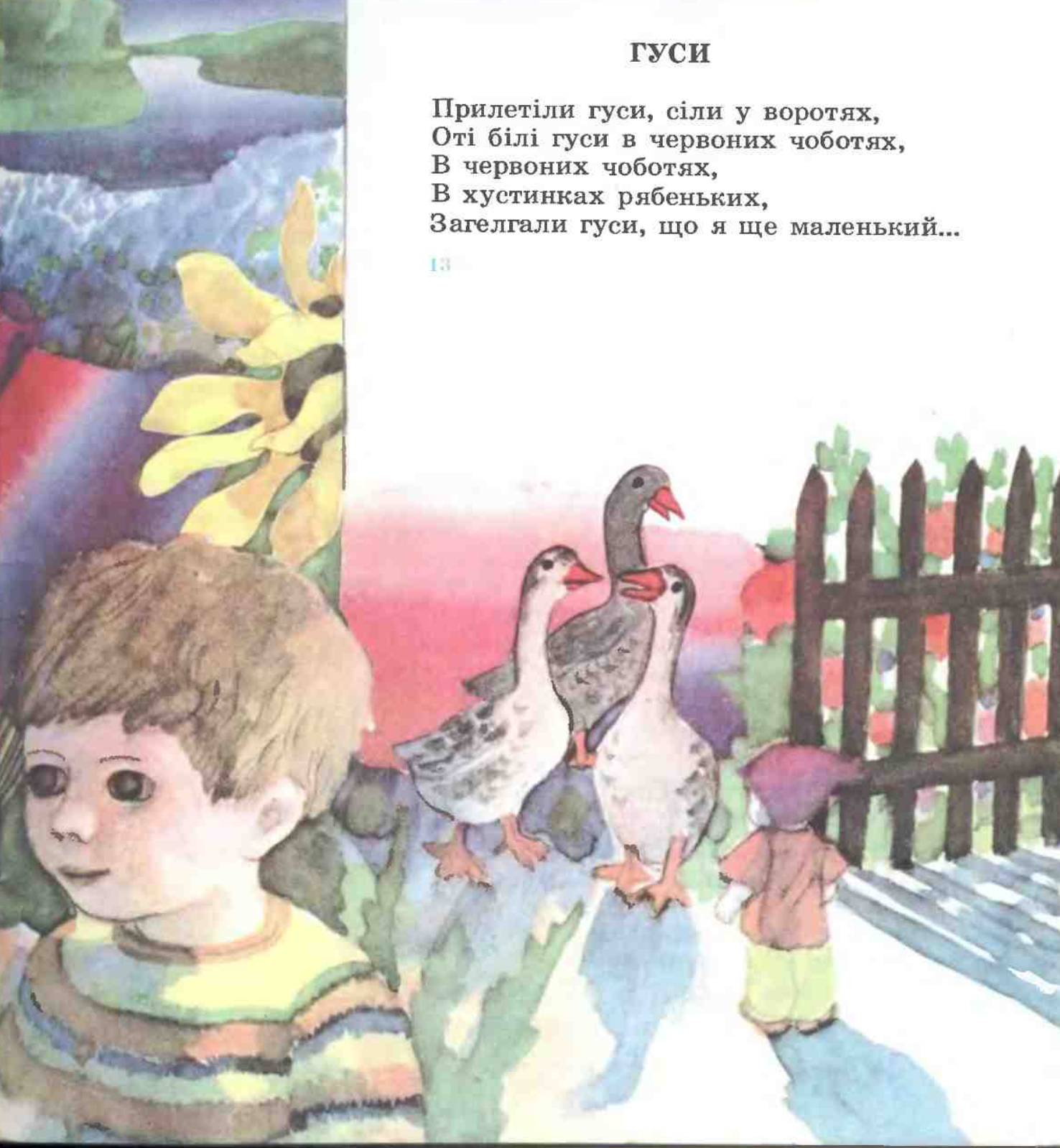
У картузах із парусини
Комбайн комбайнові гукав:
— То що скосить? Воно ж все синє!
Де льон? де небо? де ріка?

ГУСИ

Прилетіли гуси, сіли у воротях,
Оті білі гуси в червоних чоботях,
В червоних чоботях,
В хустинках рябеньких,
Загелгали гуси, що я ще маленький...

13

ГРІМ

Була гроза, і грім гримів,
Він так любив гриміти,
Що аж тремтів, що аж горів
На трави і на квіти.

Грім жив у хмарі, і згори
Він бачив хто що хоче:
Налив грозою грім яри,
Умив озерам очі.

А потім хмару опустив
На сад наш на щасливий
І натрусив зі сливи слив,
Щоб легше було сливі.

Та тут до грому навздогін
Заговорила груша:
— Трусніть і грушу, дядьку-грім,
Бо важко мені дуже...

І дядько-грім сказав собі:
— Потрушу я і грушу,
Бо небеса вже голубі
Я покидати мушу.

ПОЧАПАЛИ КАЧЕНЯТА

Почапали каченята
та по чаполоті,
каченята-чапенята:
сухо нам у роті.

В білих льолях сплять лілеї,
чаплєня на чатах.
Ці лілеї — дрімолєї,
а ми — каченята!

Свого дядька ми приспали,
і тата, і маму,
діда-качура поклали
спати в красноталу.

А самі хоч далеченько
чап по чаполоті
до води до водиченьки —
сухо ж нам у роті!

ВЖЕ НЕМИНУЧЕ БУДЕ СНІГ

Вже неминуче буде сніг
З хвилини на хвилину...
Завіє сніг і наш поріг,
І в полі бадилину.

За ноги вхопить вітер дим,
А сніг і дим завіє,
Ще й білим язиком твердим
Прилиже дим, як вміє.

Хвоста розпушить курці сніг
І пожене за вітром,
Останні яблучка із ніг
Зіб'є із віт над світом.

До айстр останніх припаде
Губами сніговими
І тихо їм щось доведе,
І забіліє з ними...

Під самим садом обрій ліг
На сіру павутину...
Вже неминуче буде сніг
З хвилини на хвилину...

ЯК ІШЛИ НЕКВАПИ ЗИМУ ЗИМУВАТИ

У Неквапи білі лапи,
А в неквапоньок — свої:
Йшли Неквапи-непоквапи
Зимувати у гаї.

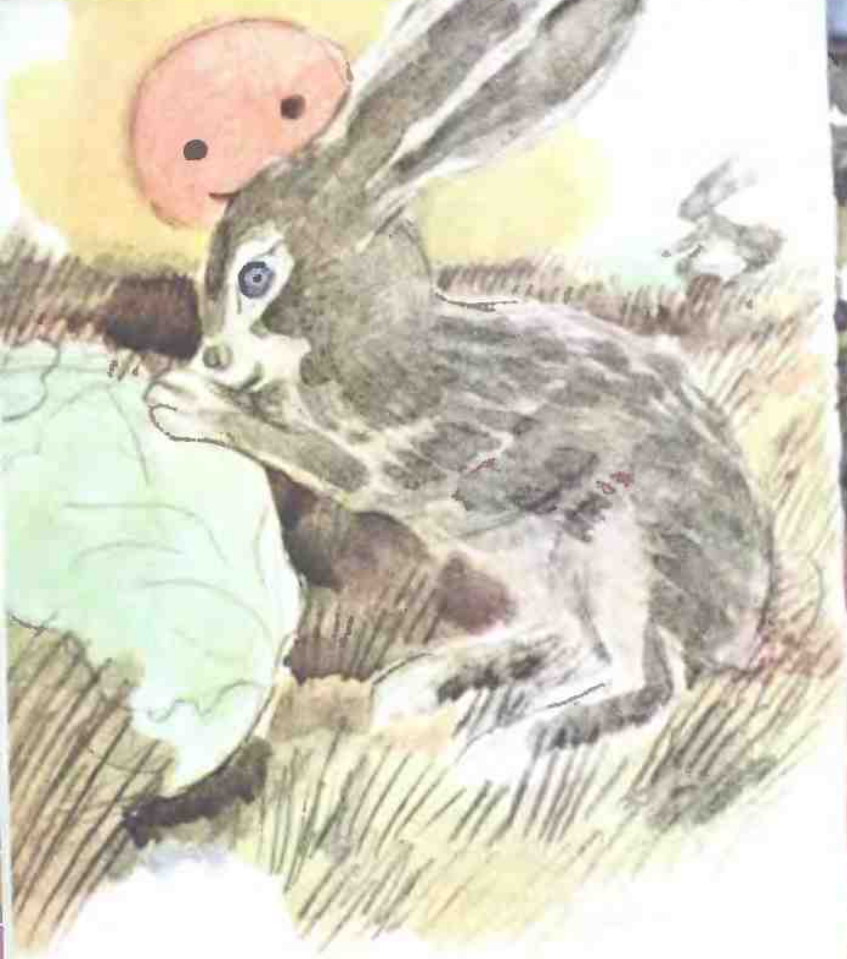
А гаї весна любила,
А гаї були при ній,
І весна їм ноги мила,
І метеличок бринів.

Йшли Неквапи-непоквапи,
Мабуть, і недовго йшли,
Але ж бачать: жовті шати
Вже гаї собі вдягли.

Що робити, як не мати —
Літа й осені нема!
Бігли-бігли Непоквапи —
На гаях уже зима.

І Неквапа білолапа,
І неквапоньки — у сні...
Нащо квапитись Неквапам
Через зиму до весни?

ЗАЙЦІ

Під рябими кущами вухатими,
Де стерня босі ноги коле,—
Зайці котять передніми лапами
По городах капусту в поле.

СОНЕЧКО

Куди тобі, сонечко?
До зими.
Ось моє віконечко!
Підвези.
Де ж ті везли-везлики,
як нема?
Везлики-замерзлики
Край вікна!
Що ж мені робитоньки?
Я пішло.
На затоки й витоки,
Де було.
Там я і сидітиму
На горі
На морозі грітиму
Снігурів!

КІТ, ЗИМА І ВЕСНА

Іде кіт через лід
Чорнолапо на обід.

Коли чує він: зима
Його біла підзива.

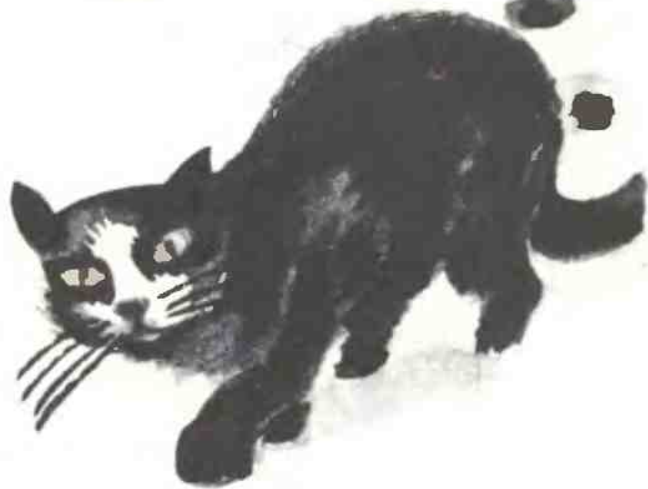
— Ти чого йдеш через лід
І лишаєш чорний слід?

— Бо я чорний,— каже кіт,—
Я лишаю чорний слід.

Коли ж біла ти сама,
То білій тут дотемна.

І пішов кіт через лід
Чорнолапо на обід.

Стала зимонька сумна:
За котом ішла весна!

ЦАРСТВО ЦВІРКУНІВ

У срібне царство цвіркунів
Од вітру голубого
Упав інжир, і розімлів,
І не сказав нічого.

Його понюхала оса
Своїм жовтеньким носом,
Його надибала роса
І всілась на нім роса.

Цар цвіркунів Цвіркун-Співець
Інжира як побачив,
То так зрадів — хай тобі грець! —
Що аж зайшовся плачем.

За цвіркуном — у плач оса
Осиною сльозою,
А за осою і роса
Сльозою росяною!

Утрьох так плакали вони
Від радості і щастя,
Що цей інжир їм до весни
За мед солодшим здається!

ЛЕТІВ ДОДОМУ ПТАХ

Далекими світами
Вночі і по ночах,
Горбатими морями
Летів додому птах.

Його мала голівка
Боялась над крилом —
Та зацвітала гілка
Блакитно-білим сном.

І птах сказав до себе,
До вітру на крилі:
Нам лиш літати небом,
А жити на землі.

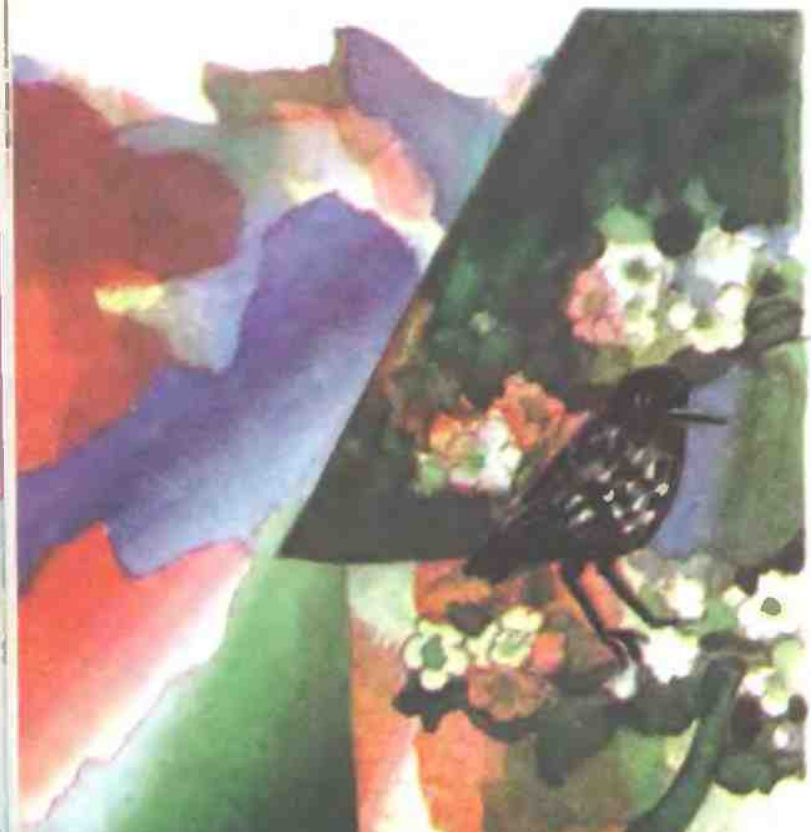
✓ ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

Ластівко біля вікна,
Ластівко нашої хати,
Що тобі, ластівко, дати:
Меду, борщу чи пшона?

Ластівко, літа кінець,
Діток твоїх би до хати,
Я научу їх писати:
Небо, Дніпро, горобець...

Ластівко, де не літайсь —
Мало налітатись вволю:
Ще народись та удайсь
В небо, Вітчизну і волю.

Так воно в світі і є,
Так воно є, щоб літати...
Горечко рідне моє,
Ластівко нашої хати.

20 к.

С Е Р И Я « П Е Р В Ы Е К Н И Ж Е Ч К И Д Е Т С К О Г О С А Д А »
НИКОЛАЙ СТЕПАНОВИЧ ВИНГРАНОВСКИЙ. ЛАСТОЧКА ВОЗЛЕ ОКНА

Стихи (На украинском языке). Для дошкольного возраста. Художник Нина Михайловна Денисова
Издательство «Веселка», Киев-50, Мельникова, 63.

Редактор О. О. Юценко. Художний редактор В. А. Кивун. Технічний редактор Т. В. Осталяцька. Коректор В. В. Вукша
Інформ. бланк № 2559

Здано на виробництво 11.06.82. Підписано до друку 22.12.82. Формат 84 × 90/16. Папір офсетний № 1. Гарнітура шкільна.
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 4.1. Умовн. фарб.-відб. 9.1. Обл.-вид. 2,52. Тираж 200 000. Зам. 2—1519.

Ціна 20 к. Видавництво «Веселка», Київ-50, Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфквіга». 252057, Київ-57, вул. Довженка, 3.